

ELS CAMISES NEGRES

"Es parla molt de l'activitat violenta dels feixistes. Ens atorguem per a nosaltres sols el dret de controlar-la i, si el cas arriba, d'eliminar-la (...). Entretant i mentre ho considerem necessari, seguirem colpejant amb més o menys intensitat els cranis dels nostres enemics, és a dir fins que la veritat hagi penetrat en ells (...) el programa de la política exterior del feixisme comprèn una sola paraula: expansionisme. "

Acabat el discurs, el meu pare es va aixecar del sofà, commocionat, mentre cridava i fins l'imitava tot fent gestos.

- Aquest home sí que sap el que es fa! Ho veus, Mariella? Aquest hauria de ser el vertader líder d'Itàlia i no aquests comunistes fastigosos. Sort en tenim dels *Camises Negres*, que posen ordre, sinó estariem ben perduts -deia mentre alçava tots dos braços amunt en senyal de protesta.
- Tens raó Luigi, necessitem algú que sàpiga portar el país.

I aquesta era la situació d'Itàlia el 1922. Mentre el feixisme irrompia al nostre país desmesuradament, a milers de cases com la meua, naixia un orgull sobtat envers el que semblava ser el líder que ens trauria del pou als treballadors: Benito Mussolini.

- I tu què, Beatrice? Quan veuràs en Massimo, em va dir el seu pare que estava molt interessat en que us caséssiu aviat. -Va dir el pare.

- Deixa-ho estar Luigi, encara és una nena, tan sols té 20 anys.

El pare va donar un cop sec a la taula.

- A la nostra època amb 18 ja ens casàvem i no trigàvem a tenir fills, i mira-la a ella, que ni tan sols té pensaments de casar-se. Portem uns quants mesos sense ingressos a la família, i la seva estaria disposada a ajudar-nos un cop us caséssiu.

Des del llindar de la porta, me'ls observava mentre discutien sobre qui l'encertava més conduint el meu futur. Si haguessin sabut que mai havia estat tan allunyat del que ambdós planejaven, de ben segur que haguessin tingut un infart al moment. La veritat és que en Massimo m'agradava, o això pensava fins que vaig conèixer l'Antonella, la seva germana gran. Me'n vaig enamorar a l'instant.

Perquè era revolucionària; des que en tenia 18, va deixar ben clar a la seva família que no es pensava casar ni molt menys tenir fills. O perquè simplement era preciosa, des d'aquells peus arrugats i lletjos de caminar tant, fins als seus cabells negres, curts i rinxolats, que sovint es recollia amb una cinta.

Al principi de tot, ens resultava engrescador, això d'haver-nos d'amagar a l'hora de veure'ns o de llençar-nos mirades alienes. Però al cap de dos anys, quan els nostres pares em van voler aparellar amb en Massimo, vam saber que alguna cosa no acabaria bé.

- Surto a comprar el pa, i si veig en Massimo potser m'hi quedo xerrant una estona. -Vaig dir als meus pares.

Vaig marxar de casa esperitada, l'Antonella feia estona que m'esperava i em volia dir alguna cosa important. Quan per fi la vaig trobar, estava asseguda a la vorera d'un carrer marginal i es cobria el rostre amb els braços mentre es fumava una cigarreta. M'hi vaig atansar delicadament i li vaig envoltar la cara amb les mans. Dues llàgrimes baixaven lentament, travessant-li les galtes, precedides d'unes altres, aquest cop precipitades, que brotaven fins arribar a la mandíbula.

- Ho saben, Beatrice, en Massimo ens va veure juntes un dia i els ho ha xerrat tot. Em volen fer fora de casa i de la família. Déu meu... Què faré ara?

Automàticament vaig saber que si ens quedàvem a Vernazza, tant ella com jo, estàvem i estaríem condemnades tota la nostra vida. I no tan sols a ulls de la justícia, també seríem repudiades per tota la gent del poble.

Aquella mateixa nit, sabent que la notícia no trigaria a escampar-se, vam fugir.

Ara érem a l'estació, amb un parell de maletes a cada mà i un tren sorollós que ens fumejava davant dels nassos. Hi vam pujar de seguida, sense pensar-nos-ho dues vegades, i un cop assegudes, l'accent americà força pronunciat d'una dona que enraonava amb el seu fill, ens va fer coneixedores del nostre pròxim destí: els Estats Units.

De tant en tant, aclucava els ulls, però m'imaginava la mare llegint la carta que els havia deixat a la meva tauleta de nit. No sabia ben bé si imaginar-me-la destrossada o enfurismada, així que els tornava a obrir, fixant-me de nou en el cel ennuvolat, i en el fum del tren, que sovint es confonia amb els núvols bruts.

Quan vam arribar a Nova York, després de divagar durant hores pels carrers de la ciutat, vam trobar un hostel on ens hi vam hostatjar. Tot i així, no per gaire temps. Ens vam haver d'inventar que érem les senyores de dos prestigiosos empresaris, que estaven de viatge de negocis a la ciutat durant dos dies. De no haver sigut així, no ens hi haguessin permès l'estança de cap de les maneres. Vam anar saltant, d'un hostel a un altre, cada vegada repetint la mateixa història. Però tant de bo tot hagués sigut tan senzill.

Van passar setmanes, fins que un dia, vam trobar la solució en un home ben plantat que s'estava al nostre mateix hostel. L'home, que ens havia estat observant, assegurava poder-nos falsificar el carnet d'identitat de l'Antonella canviant-li el gènere de dona a home. D'aquesta manera, seríem lliures de fer vida normal mentre no ens enxampessin. Tot seguit, ens va dur a una mena de magatzem i ens va fer els tràmits a canvi de pocs diners. Abans de marxar, però, ens va llançar una pregunta:

- Sabeu qui són els *Camises Negres*? -Es va treure una pistola que duia amagada al cinturó i va disparar.

Dos trets. Dues bales. Dos cossos ensangonats desplomats al terra.

Paula Gil i Cèlia Vallès

4t B d'ESO